

[Bodil Koch.]

har givet Udtryk for deres Tilslutning til Lovforslaget i dets nuværende Form.

Jeg skal ellers ikke gaa i Enkeltheder; Lovforslaget foreligger jo for Tingets Medlemmer og er saare overskueligt. Det eneste, jeg kan have Lyst til at sige, er, at jeg vilde gerne have haft stærkere præciseret i Lovforslaget, at en Menighed, der kommer under et andet Tilsyn end sit Stifts Biskops, uden at Kravet er udgaaet fra Menigheden selv, ved Nybesættelse af Embedet i Stiftet automatisk falder tilbage til sin naturlige Tilhørighed til Stiftet. Der er fra alle Sider i Udvalget Enighed om, at Lovforslaget selvfølgelig maa fortolkes paa denne Maade — en Biskop kan jo kun for sit eget personlige Vedkommende bede sig fritaget for Tilsynspligten —, men det er ikke klart udtrykt i Lovforslaget. Det er mig om at gøre at pege paa dette Forhold, da „Kristeligt Dagblad“ den 9. ds. i en Leder beskæftiger sig netop med dette Punkt i Forslaget og siger, at det er væsentligt, at herefter vil ingen Biskop kunne tvinges til at overtage Tilsynet med en kvindelig Præst; eller for at tale konkret: naar der om nogle Aar skal være Bispevalg i Lolland-Falsters Stift, vil Menighedsraadene frit kunne vælge eventuelt en af de 514 protesterende Præster. Menighedsraadene kan selvfølgelig til den Tid vælge frit, hvem de vil, men ønsker den nye Biskop sig fritaget for Tilsynspligten med Nr. Ørslev Menighed, kan dette ikke ske, uden at han udtrykkeligt beder sig fritaget for denne sin Embedspligt.

Til sidst kun to Ord i Anledning af, at man fra de 514 Præsters Side stadig taler om en Tvangslovgivning og om, at Menigheden i Nr. Ørslev burde overgaa til at være Frimenighed. Jeg synes, det er lige stift nok. Jeg synes, at hvad Tvangslovgivning angaar, maa man spørge, om det virkelig kan kaldes Tvang at fritage en Mand for hans Embedspligt, om det ikke tværtimod er at give Friheden Rum. Man kan ogsaa blot tænke paa, at hvis Biskop Ølgaard tilfældigt havde siddet i Lolland-Falsters Stift, havde der ikke for Øjeblikket foreligget nogen Sag. Hvad angaar Tanken om, at Nr. Ørslev skulde blive en Frimenighed, synes jeg det er yderst nedslaaende, at de 514 Præster, der utrætteligt kæmper for det kirkelige Fællesskab, ikke agter dette Fælles-

skab for mere end et Knips i Luften, naar det gælder Menigheden i Nr. Ørslev. Vi maa ikke glemme, at hverken Menigheden eller Præsten i Nr. Ørslev paa nogen Maade ønsker at træde ud af Folkekirkens Fællesskab, men alligevel siger man, at der gaar ingen Skaar i Valgmenigheden, hvis den bliver Frimenighed.

„Kristeligt Dagblad“ venter nu med Spænding paa, stod der forleden Dag, hvorledes de 514 protesterende Præster og ikke mindst de af dem, der hører til Fyns Stift, vil reagere, naar dette Lovforslag gaar igennem og en Kvinde ordineres. Jeg synes, at bedre end paa den Maade at vejle Sensation var det at minde Præsterne om, at denne Strid, som de forsøger at rejse, er lige saa meningsløs som den Strid i den gamle Menighed i Korinth, som der fortælles om i første Korinthierbrev:

„Thi det er blevet mig fortalt, mine Brødre, at der er Splidagtighed iblandt jer. Jeg mener dette, at enhver af jer siger: Jeg hører Paulus til og jeg Apollos og jeg Kefas og jeg Kristus. Er Kristus delt? Mon Paulus blev korsfæstet for jer? Eller blev I døbt til Paulus' Navn?“

Jeg synes, det er trist, at vi efter 2 000 Aars Forløb ikke er kommet længere, at vi endnu ikke har lært, at hvor det gælder Kristendom og Kirke, drejer det sig ikke om Apollos eller Kefas eller Johanne Andersen eller Pastor L. P. Jensen, men om at forkynde Evangeliet, saa det høres. Jeg haaber, at Præsternes Reaktion bliver den, at de besinder sig paa dette.

Saa maa man tilgive et Hjertesuk fra en Nybegynder, der er blevet melankolsk ved at sidde her de sidste to Dage. Jeg synes, her har været en trang Atmosfære. Jeg er kommet til at tænke paa, hvor mærkeligt det er, at man i en Tid, hvor, for at tale med Grundtvig, „Maane og Sol sidder løse paa Stol“, en Tid, hvor vi daglig maa glæde os over det enkle og simple, at vi har vort Hjem og Kaar saa gode som næppe noget andet Folk, kan snakke op i Dagevis om, at det frygtelige kunde ske, at et Medmenne-ske, som ikke kan finde Tag over Hovedet, skulde kunne faa Ret til at krydse over ens Spisestuegulv. Man mener, at man værner Friheden, men jeg tror, man krænker den ved ikke at tænke dens Konsekvenser radikalt igennem og ved ikke at spørge om